

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXXIX. An & qui strepitus prodant humanorum Spirituum
conditionem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

DE LOCIS INFESTIS

ciatus. Nullum igitur hinc iudicium de Spiritibus sumi potest.

10. *Trux vultus omnino conuenit damnatis: amabilis purgandis.* Sed an ille damnatis tantum; & non etiam purgandis: hic purgandis tantum; & non etiam damnatis? Quamuis hic iudicium præcipitare temerarium sit: propterea, quod etiam beati Spiritus cælestium mentium truces quandoque vultus formarint, & Dæmones formarint amabiles & Angelicos: facillè tamen mihi paterer persuaderi solis damnatis truces, solis purgandis amabiles, aut certè non truces conuenire, propterea, quod cur truces purgandi; cur amabiles damnati simulent, causas non habeant.

11. *Grauitas & leuitas, quam exterior forma quandoque secum affert, Spiritus humanos non distinguit.* Sed tamen status & conditio Spirituum purgandorum potius grauitatem postulat, quàm leuitatem; quam et si præ se ferre possint damnati; vt tamen præ se ferant, nulla cogit necessitas.

CAP. XXXIX.

An, & qui strepitus, atque gemitus prodant humanorum Spirituum conditionem & Statum.

1. **C**apite vigesimo septimo ex iis, quæ à Spiritibus fiunt, & hominum auribus percipiuntur, hoc propemodum solo distinximus humanos à Dæmoniorum Spiritibus; quod suspiria, gemitus, fletus, lachrymationes, si non semper; per sepe humanos Spiritus prodant. *An verò hæc humanis vtrisque tam purgandis, quàm damnatis, communia? an his, aut illis propria?*

2. Purgandis esse propria fortè quis inde coniecerit; quod opis & subsidiorum videantur quædam esse imploratio; quorum soli purgandi Spiritus participes esse possunt. verùm ad dånatos quoque pertinere insinuat primùm (vt alios omittam) Christi oratio, qui in inferno docet futurum fletum, atque stridorem dentium. Tum deinde probat Spiritus Galbæ imperatoris, vtique damnati hominis, cuius ingentes gemitus aliquoties cum maxima sua molestia, obseruauit Imperator Otto. Tertio confirmant illi Spiritus, qui eiulatu & stridulo vocis sono, domum compleuerunt, quam Romæ inhabitauit Alexander ab Alexandro.

3. Interim tamen quamuis vtrisque gemitus, eiulatus, atque suspiria sint communia: *purgandorum tamen hominum propria quis non male*

malè dixerit illa, quæ sine vlla impatientia significatione eduntur; & nihil, quod apertè damnatorum Spiritus prodat, continent.

Suspiria ducant damnatorum Spiritus, lachrymentur, fleant, eiulent: duo ferè semper sunt, quorum aut alterum, aut vtrumque ipsos prodat; impatientia scilicet, quam ipse gemitus atque eiulatus secum affert; vel aliud quid, quod purgandis Spiritibus tribui nequit. 4.

Patientiam in luctu, suspiriis, atque lachrymis, magnum præbere argumentum, pro purgandis Spiritibus, inde clarum est; quòd quamuis grauissimos cruciatus sustineant; non tamen impatientes fiant, nec vlla impatientiæ dent signa, perfecti iam in charitate. Contrà, damnatorum Spiritus, quemadmodum impatientissimè ferunt quæcunque sustinent supplicia; ita impatientiæ suæ non raro dant testimonia clarissima. 5.

Novam verò, quòd de purgandorum patientia diximus, videri non debet, quia cognoscunt & iustissimas esse, quas persoluunt pœnas: & à clementissimo parente ipsis, tanquam charissimis filiis, infligi: & finem breui habituras: & in summum, æternumque gaudium esse conuertendas. 6.

Impatientiæ porrò patientissimi cur darent signa? & mortalibus darent, quorum ipsi, lachrymis atque suspiriis, opem implorant? sufficit ipsis, si miseriam suam explicent: hinc multis impatientiæ argumentis indigent. 7.

Nec ob id impatientes habendi sunt, quòd à pœnis liberari desiderent: vt ineptè quidam argumentantur. An etiam Christum impatientiæ accusabimus, dum à se petiit transferri passionis calicem? 8.

Sic de impatientiæ damnatorum certa res est. Non volunt agnoscere iusta esse sua, quæ, pro peccatis, patiuntur supplicia. Et, quamuis iusta agnoscerent, odio tamen haberent implacabili, tum Demones, qui supplicia infligunt, tum Deum, pro cuius voluntate atque imperio infligunt. Et si hæc non essent, vel id eos impatientes redderet, quòd nec fructum suorum suppliciorum vllū sperent; nec ipsorum vllum in omnem æternitatem expectent finem. Qui verò tot de causis impatientes sunt; impatientiam suam possunt dissimulare? simulare patientiam? 9.

Hinc est, quòd quicumque obseruati sunt Spiritus purgandi, non modò nulla impatientiæ; sed multa quoque dederint patientiæ signa, quemadmodum inter alios illi probant, quorum meminit B. Gregorius. Contrà, illi, qui damnati fuerunt, cum eiulatu & suspi-

194 DE LOCIS INFESTIS
& suspiriis coniunxerint clamores, rugitus, aliaque impatientie
haud leuia argumenta.

CAP. XL.

An, & quæ oratio humanos inter se Spiritus pur-
gandos, inquam, à damnatis di-
stinguat.

1. **D**iximus capite vigesimo octauo *Orationis* multas esse spe-
cies; sed quæ humanorum Spirituum sit propria, vnam
esse, *boni petitoriam*. Nunc vtrum in hac aliquid sit. quod
humanos inter se differre faciat; & purgandos, vel damnatos pro-
dat, inquirimus.

2. Esse, quidam negare possent: sed tamen qui penitus oratio-
nem petitoriam inspexerit; & quas condiciones habere possit, at-
tenderit; non malè dixerit, *aliquam inueniri, quæ purgandos Spiritus
prodat*. Illa est, quæ & boni proprij est petitoria, & peccati sordi-
bus inquinata non est.

3. Bene hæc dici, clarum erit, si *duo* demonstrauerimus. Alte-
rum est, *purgandorum Spirituum orationem esse proprij boni petitoriam;*
damnatorum non item. Alterum, *purgandos peccare non posse; damnatos
non posse non peccare*. His duobus fundamentis Assertio nostra in-
cumbit.

4. *Primum* conditio Spirituum, qui apparent, confirmat. Propo-
situm est purgandis, vt viuentium auxilia, & subsidia obtineant,
eorum suffragiis iuuentur. Quod si igitur aliquid, hoc præcipue
oratione sua quærent. At damnatorum alia conditio. Sciunt mi-
feri nihil se subsidij à viuentibus obtinere posse; nullam habere
spem remissionis pœnarum, quas sustinent; cur igitur seriò vi-
uentium operam implorare dicendi sunt?

5. *Alterum* omnium propemodum Theologorum habet senten-
tia. Docent illi fieri non posse, vt purgandi Spiritus peccatum ali-
quod committant. Docent damnatos non posse non peccare. An
fortè errant omnes?

6. Scimus Lutheri esse assertionem, quod qui in purgatorio de-
gunt, peccent continuò. Sed apud nos plus omnium, quàm vnus
Lutheri valet authoritas. Si continuò peccant purgandi; quis tan-
dem purgatorij finis? Neq; enim vnquam plagarum modus & fi-
nis erit; si nullus sit finis & modus delictorum.

7. Quomodo peccare dicendi sunt, quibus facultas nulla est; vt
quicquam